

Markó Béla
Karantén

Így volt kezdetől fogva.
Nem cserélhetsz helyet azzal,
akit a tükörben megpillantasz.
Nem léphetsz ki a testedből.
Az idő sodrásából sem.
Néha talán a nézésből.
A hangokból. Az illatokból.
A tapintásból. Az álomból is.
De együtt az egészből semmiképpen.
Most természetesen nem erről van szó.
Ez csak egy történet. És gondos szervezés.
Két autóval megyünk éjszaka Kolozsvárra.
Az egyiket Anna vezeti, a másikat én.
Hajnali háromkor érkezünk a repülőtérre.
Leparkolunk. Anna is átül hozzám.
Nem zárjuk be a másik autót. Benne van
a kulcs. Kilépnék Balázsék az épületből.
Londonból jönnek a volt osztálytársával.
Ha nem vagy beteg, tizennégy nap
karantén akkor is. Már megbeszéltük
telefonon. Ők Marosszentkirályon.
Mi Marosvásárhelyen. Tilos a közvetlen
kapcsolat. Állnak nem messze tőlünk.
Felnőtt gyermekek. Nincs akadály.
Sem kerítés, sem korlát, sem rendőr. Semmi.
Csak valami láthatatlan tudás.
Tudomásulvétel. Önkorlátozás.
Integetünk. Sem kézfogás. Sem ölelés.
Vagy férfias lapogatás. Végigsimítás.
Mint egykor. Csupán egy teljesen másfajta
közelség. Ami távolság is most már.
Áthidalhatatlan. Beláthatatlan. Ahogy
tanulunk távolságot tartani. Ha kilépünk
önmagunkból, már nem leszünk. Erre gondolunk.
Vagy erre sem, csak a ránk kényszerített
fegyelemre. Mutatjuk, hogy hol van az autó.
Indulnak arrafelé. Akár egy gyakorlat
valamihez, amit nem ismerünk. Legnehezebb
azt a korlátot ledönteni, ami nincs.

Marosvásárhely, 2020. március 16.